

Иона.

Асен скочи. Лицето му потъмня.

— Вие всички сте подлудели. Каква нужда те кара да говориш това?

— Вестите на Тесалоника, царство ти. Нека не предизвикваме сами слабостите на кир Тодор. Той ще мине покрай цялата ни граница с многобройна рат от наемници. Нека бъдем предпазливи.

— Горко ни, ако мислиш да водим бран с тежко въоръжените тевтонци на Фридрих Втори и ломбардите, които Комнен е наел в последно време с толкова голяма плата. Ние не сме още готови за бой. Напротив, нашето спокойствие и крепката вяра в светостта на дадената дума, трябва да бъдат най-якото ни упование.

— Ако мога да настоя пред царството ти, ще повторя молбата си: нека извикаме зад Истъра две три хиляди кумански конници.

— Както искаш, Радуге. Оставам на тебе. Ала ние имаме винаги готови около хиляда наши, нали?

— Малко са. Дори и само за пазене на южната граница.

Отново се появи на прага великия примикър.

— Логотетът на царството.

— Нека дойде.

Епископ Григорий дойде, придружен от неколцина пресвитери и монаси. Образованият духовник твърде умело водеше външните отношения на царството, с вродената си хитрост и предпазливост.

— Получих донесения от Долна земя, царство ти.

— Знам. Комнен събира наемници около Тесалоника.

Логотетът пократи глава.

— Новините са по-пресни. Гончите ми пристигнаха преди половин час, когато би втората утринна.

Всички впиха тревожно очи в логотета. Асен усети мразни тръпки да прекосяват тила му.

— Кир Тодор потеглил с безбройна рат по посока на Хебъра.

Мъжете затаиха дъх. Григорий продължи.